

Nr 16/1956.

LAGUTSKOTTETS betänkande Nr 16/1956 över landskapsstyrelsens framställning till Ålands landsting med förslag till landskapslag om näringsidkande på Åland. (Nr 7/1956).

Förenämnda framställning, varöver landstinget inbegärt lagutskottets utlåtande, har utskottet behandlat och får för landstinget värdsammast framhålla följande:

Enligt självstyrelselagens § 13 punkt 9 tillkommer landstinget lagstiftningsbehörighet i landskapet rörande angelägenheter, då ärendet angår "näring, för vars utövande enligt lag erfordras anmälan eller tillstånd, och näring till självförsörjning". Denna lagstiftningsrätt är dock begränsad sålunda, att den får utövas endast "med iakttagande av näringsfrihetens grundsats". Landstingets lagstiftningsbehörighet omfattar även näringarnas uppdelning i fria och reglementerade näringar samt annan näringsrätt än den, som enligt självstyrelselagens § 11 mom. 2 förbehållits riket.

Innan utskottet uttalar sig om lagförslaget, synes det vara på sin plats att klargöra begreppet näringsfrihet, som utgör grundprincipen för vår näringslagstiftning, en yttring av den personliga friheten. Från professorn K.A. Morings arbete "Grunddragen av Finlands näringsrätt" citerar utskottet följande:

"Näringsfriheten innebär fullkomlig frihet på näringsverksamhetens område. Detta innebär egentligen endast frånvaron av inskränkande bestämmelser. Ehuru en uttömmande redogörelse för alla de befogenheter näringsfriheten innefattar icke är möjlig, må här omnämnas frånvaron av vissa inskränkningar, vilka pläga förekomma i näringslagstiftningar, som icke utgå från näringsfrihetens grundsats. Näring får idkas, utan att yrkes- skicklighet behöver styrkas. Tillstånd att utöva näring är icke erforderligt. Myndigheterna få icke förbjuda näringsverksamhet. Envar äger idka näring på flere orter samt utöva flere yrken. Näringsidkare äger bedriva tillverkningen, såsom honom lyster och begagna sig av det antal biträden han önskar. Näringsidkare får bestämma priset på sina produkter och tjänster samt fritt överenskomma med sina biträden om deras avlöning. Avgifter erläggas icke, då näring påbörjas."

Emellertid torde fullkomlig näringsfrihet icke förekomma någonstades. Genom särskild lagstiftning har inskränkningar av olika art påbjudits, dels i den allmänna säkerhetens, ordningens och hälsovårdens intresse, dels i arbetarnas, dels även i enskildas intresse. Man skiljer därvid mellan tre huvudgrupper: näringar, som i större omfattning ej få idkas av vissa personer (vanfrejdade och dem, som icke råda över sig och sin egendom); näring, som förutsätter näringsanmälan; och slutligen s.k. reglementerade näringar, som få utövas endast av dem, som därtill utverkat särskilt tillstånd av vederbörande myndighet. För Ålands vidkommande gälla dessutom de inskränkningar i rätten att idka näring, om vilka stadgas i självstyrelselagens § 4 och om vilka landskapsstyrelsen närmare redogjort i sin motivering till framställningen.

Ur behörighetssynpunkt finnes därför intet att invända mot lagförslaget, men näringsfrihetens grundprincip och av självstyrelselagens stadganden i övrigt betingade inskränkningar i lagstiftningsrätten måste observeras. De brister, som enligt utskottets uppfattning vidlåda lagförslaget, skola beröras nedan vid behandlingen av de paragrafer, som borde kompletteras.

Efter denna allmänna motivering övergår utskottet till granskning av lagförslaget i detalj och vill som första anmärkning framhålla, att den föreslagna rubriken till landskapslagen icke är lyckad. Utskottet föreslår för sin del "Landskapslag om rätt att idka näring i landskapet Åland."

§ 1. I mom. 2 definieras begreppet näring, dock icke fullständigt. För att definitionen skall vara uttömmande, borde till momentet fogas "utom vetenskap och konst samt jordbruk och dess bisysselsättningar såsom boskapsskötsel, jakt och fiske." Mom. 3 har omstilisierats.

§ 3 mom. 2. För att bringa mom. 2 i konformitet med mom. 1, där man fäster sig vid lokutionen: "Rätt att tillkommer blott den, som o.s.v.", har utskottet infört ordet "Endast" i början av första raden. Tillägget är icke betydelselöst, utan avser att i likhet med "blott" i mom. 1 särskilt understryka den inskränkning i den allmänna näringsrätten, varom stadgas i självstyrelselagens § 4.

§ 4. I sin strävan att tillvarata de rättigheter, som landskapets innebyggare tillförsäkrats i självstyrelselagens § 4, har landskapsstyrelsen enligt utskottets uppfattning gått för långt och gjort intrång på näringsfrihetens grundsats, sådan den allmänt uppfattas. Landskapsstyrelsen synes sålunda icke kunna tillerkännas rätt att bevilja i momentet avsett näringstillstånd endast för viss tid, ej heller tillsvi-dare. Lika litet kan åt landskapsstyrelsen överlämnas rätt att återkalla utfärdat näringstillstånd eller att därvid uppställa villkor. I detta lagrum är nämligen icke fråga om s.k. reglementerade näringar, utan om allmän rättighet att idka näring. Om reglementerade näringar stadgas i § 5 och beträffande dem kan uppställas villkor och föreskrivas inskränkningar i enlighet med de särskilda lagar och författningar, som gälla ifråga om respektive näring. Utskottet föreslår, i enlighet med ovan-sagda vissa ~~uteslutningar~~ ur mom. 1, en allmän hänvisning till självstyrelselagens § 4 § 2 mom. och att mom. 2 strykes.

§ 5. Lagrummet är i sak överensstämmande med motsvarande lagrum i rikets näringslag. Punkt 13 är intagen i den lydelse lagrummet har i lagen av den 28.1.1944/72. Emellertid har genom lag av den 7.6.1945/538 fastighetsförmedlaryrket reglementerats, varför i punkt 13), då lag-

stiftningen om fastighetsförmedling tillkommer landskapet, bör inryckas bestämmelse om att även nämnda yrke är reglering underkastat i landskapet. Landskapslag i ämnet har ännu icke antagits, varför fastighetsförmedlaryrket fortfarande här kan utövas på grund av anmälan.

§ 6. Mot paragrafens sakliga innehåll har utskottet icke haft något att anmärka, men väl ansett en omredigering nödvändig.

Emellertid vidlades lagförslaget av en betänklig brist, i det att de fall, där ändring inträffat i sammansättningen av aktiebolags m.fl. sammanslutningars styrelser, efter det näringsanmälan gjorts, helt förbisetts. I det skick lagen nu föreligger sakna myndigheterna möjlighet att kontrollera, omⁱ aktiebolagens styrelser senare invalts personer eller om i annat bolag upptagits bolagsmän, vilka icke enligt §§ 3 och 4 äro berättigade att idka näring i landskapet. För fyllande av nämnda brist har utskottet till § 6 fogat ett mom. 2, som ger myndigheterna möjlighet att få kännedom om personbyten och vidtaga av omständigheterna påkallade åtgärder.

§ 8. Mom. 1 har strukits, enär motsvarande stadgande införts i det omredigerade mom. 1 i § 6.

§ 13. En minoritet inom utskottet (Klingberg) har ansett, att landskapsstyrelsen, innan i mom. 1 nämnt näringstillstånd beviljas, bör höra vederbörande kommunalfullmäktige. Majoriteten har ansett sådan föreskrift överflödig. Den föreliggande formuleringen hindrar icke landskapsstyrelsen att, om den finner sådant nödigt, inbegära utlåtande av fullmäktige eller annat kommunalt organ. Blir vederbörande kommuns hörande obligatoriskt, kan det bliva ägnat att fördröja ärendenas behandling, särskilt i de fall, då näringstillståndet berör flera kommuner. Fråga har väckts även därom, att i landskapslagen borde intagas närmare bestämmelser om arten och innebörden av de villkor, som landskapsstyrelsen kan fästa vid näringstillståndet, men utskottet har avstått från att framställa förslag härom, enär sådana villkor måste prövas i varje enskilt fall. Villkor, som här avses, kunna innebära förbud mot handel inom ett visst område från öppen butik (exempelvis 1 - 1,5 km), föreskrifter om förpackningarnas beskaffenhet o.d.l. Landskapsstyrelsen måste här få fri prövningsrätt med hänsyn till ortsförhållandena, givetvis med iakttagande av näringsfrihetens allmänna grundsatser.

Efter ordet "fordon" i första meningen av mom. 1 har utskottet infört orden "eller farkost", enär det kan tänkas att här avsedd handel kan få betydelse även för skärgården.

Ett nytt mom. 5 har tillagts, motsvarande sista momentet i rikets motsvarande lag (§ 19a N: 40/41), ty stadgandets utelämnande innebär en

påtaglig brist. Det täckes nämligen icke av innehållet i 7 och 20 §§.

Övriga ändringar och tillägg äro huvudsakligast av redaktionell natur och behöva icke närmare motiveras. Lagtexten har utskrivits in extenso.

Efter de kompletteringar, som lagförslaget undergått i utskottet, ökas landskapsmyndigheternas möjligheter att utöva kontroll över näringsverksamheten. Emellertid kan kontrollen icke göras fullt effektiv, om icke medverkan kan åvägbringas från registermyndigheternas i riket sida. Landskapslagen stadgar om skyldighet att göra näringsanmälan, då sådan skall komma ifråga, samt om skyldighet att anmäla om ändringar, som i § 6 avses, men för att kontrollen må bliva så effektiv som möjligt, synes det nödvändigt att kontroll utövas även av rikets registermyndigheter vid prövning av anmälningar om inregistrering i handelsregistret och stiftelseregistret. Enligt utskottets uppfattning är det därför nödvändigt att åvägbringa sådan komplettering av förordningen den 2 maj 1895 angående handelsregister samt om firma och prokura samt av lagen den 5 april 1930 om stiftelser, att Patent- och registerstyrelsen ifråga om firmor, som skola inregistreras i handelsregistret, samt justitieministeriet ifråga om inregistrering underkastade stiftelser åvälvas skyldighet att övervaka, att personer, som ej åtnjuta åländsk hembygdsrätt eller rätt att här idka näring, ^{idka} inregistreras såsom näringsutövare, styrelsemedlemmar i aktiebolag, andelslag eller bolagsmän i andra bolag eller styrelsemedlemmar i stiftelse eller förening, som idkar näring. Då landstinget emellertid i dessa avseenden saknar lagstiftningsbehörighet föreslår utskottet, att landstinget, sedan lagförslaget antagits i tredje behandlingen, ville omfatta nedanstående hemställningskläm.

Hänvisande till ovensagda föreslår lagutskottet vördsammast,

att landstinget ville antaga nedanstående

L a n d s k a p s l a g

om rätt att idka näring i landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 kap.

Allmänna bestämmelser.

1 §.

Envar medborgare i landet är berättigad att, enligt vad nedan stadgas, idka näring i landskapet Åland.

Näring kallas enligt denna landskapslag varje självständig, med god sed förenlig och av lagen tillåten fortsatt verksamhet, som avser ekonomiskt förvärv, utom vetenskap och konst samt jordbruk och dess bi-

-5-

sysselsättningar såsom boskapsskötsel, jakt och fiske.

Vad ovan sagts, gäller jämväl inhemska bolag, och andelslag samt inhemsk förening, annan lagligen bildad sammanslutning och stiftelse, som enligt sina stadgar äro berättigade att idka näring.

2 §.

Vad i rikets lag är stadgat om utlännings och utländsk sammanslutnings rätt att idka näring i landet, gäller jämväl i landskapet Åland, dock med beaktande av vad nedan stadgas.

3 §.

Rätt att inom landskapet idka sådan näring, för vars utövande enligt vad nedan stadgas erfordras anmälan eller tillstånd, tillkommer blott den, som åtnjuter åländsk hembygdsrätt eller, ehuru han icke åtnjuter åländsk hembygdsrätt, under fem år utan avbrott haft sitt egentliga bo och hemvist i landskapet.

Endast bolag, andelslag, förening, annan sammanslutning eller stiftelse, som har laglig hemort inom landskapet och vars alla styrelsemedlemmar äro sådana personer, som i första momentet avses, äger rätt att inom landskapet idka i samma moment avsedd näring.

Enskild person, sammanslutning och stiftelse, som den 1 januari 1952 i landskapet idkade näring, varom nu är fråga, äro berättigade att även framdeles utöva sådan.

4 §.

Ät person eller sammanslutning, som icke uppfyller i 3 § stadgade förutsättningar, kan landskapsstyrelsen, då skäl därtill äro, efter prövning i varje särskilt fall lämna tillstånd till sådan näringsutövning i landskapet, som avses i 4 § 2 mom. självstyrelselagen. Sådant tillstånd kan gälla blott viss näring.

5 §.

Nedannämnda näringar äro underkastade de villkor och bestämmelser, som äro eller framdeles varda meddelade i särskilda lagar och författningar, nämligen

- 1) anläggning för bearbetning av gruvor och malmstreck;
- 2) bokhandel, kolportage av böcker, bok- och stentryckeri, läse- och lånebibliotek samt utgivande av periodisk tryckskrift;
- 3) apoteks- och drogerirörelse samt tillverkning, förvaring och försäljning av gifter och av preparat, i vilka gift ingår;
- 4) tillverkning, införsel, försäljning, försling och upplag av alkoholhaltiga ämnen;
- 5) tillverkning och försäljning av alkoholfria drycker;
- 6) hållande av värdshus, natthärbärge, kafé, biljard och annan lik-

artad rörelse;

7) tillverkning och försäljning av margarin, margarinost samt annan likartad till människoföda avsedd produkt;

8) handel med konstgjorda gödningsämnen och beredda fodermedel samt med utsädesvaror;

9) tillverkning, forsling, upplag och försäljning av explosiva ämnen samt eldfarliga oljor och andra med dem jämförliga varor;

10) elektriska anläggningar för alstring av ljus och överföring av kraft;

11) sparbanks- och annan bankrörelse samt pantlåneinrättning;

12) försäkringsrörelse;

13) fastighetsförmedlar-, ^{mäklar-,}/skeppsklarerar-, auktionsförrättar- och privatdetektivyrke;

14) upplagsmagasin med rätt att utgiva warrants;

15) affärsföretag för förmedlande av utvandring ävensom arbets- och bostadsförmedlingsrörelse;

16) anläggning och nyttjande av järnväg samt telegraf- och teäefonledning för allmänt begagnande;

17) användande av automobiler, flygmaskiner och andra maskiner, som förflytta sig med egen kraft;

18) cirkus-, varieté- och kinematografföreställningar samt andra likartade offentliga förevisningar;

19) tillverkning och införsel av samt handel med stämpling underkastade arbeten av ädla metaller samt vissa andra stämpling underkastade artiklar ävensom ordens-, heders- och förtjänsttecken samt minnesmedaljer;

20) affärsrörelse, som avser bevakning av gods eller liv; samt

21) handel i öppen butik med begagnade varor samt med skrot och lump.

2 kap.

Om näringsanmälan.

6 §.

Näringsanmälan skall, med i 7 § nämnda undantag, göras, innan näringsrörelse påbörjas eller övertages. Sådan anmälan göres skriftligen, i Mariehamn till magistraten och på landet till länsman. Till anmälan fogas utredning om att anmälaren åtnjuter medborgerligt förtroende, råder över sig själv och sin egendom och enligt 3 och 4 §§ är berättigad att i näringslivet i landskapet samt, ifråga om i 5 § nämnd näring, jämväl utredning om att tillstånd därtill utverkats.

Skär ändring av sammansättningen i aktiebolags, andelslags, förenings eller stiftelses eller annan sammanslutnings styrelse eller inträder ny

bolagsman i annat bolag än aktiebolag, skall därom göras anmälan, såsom i mom. 1 sagts.

Angående omyndigs rätt att idka näring är särskilt stadgat.

7 §.

Envar är berättigad att utan anmälan idka annan än i 5 § avsedd näring, där annat biträde än make eller egna omyndiga efterkommande i rätt nedstigande led icke anlitas och salubod, kontor eller särskilt försäljningsställe icke begagnas. Sådan rätt till självförsörjning tillkommer även den, som icke är välfrejdad eller råder över sig själv och sin egen-
dom.

Anmälan eller tillstånd erfordras ej för idkande av lantbruk och fiske.

8 §.

Anmälan bör innehålla uppgift om anmälarens hemvist, det namn, varunder rörelsen är avsedd att bedrivas, det eller de näringsyrken den tillärnade rörelsen omfattar samt, ifall anmälan avser rörelse på landet, orten där densamma kommer att idkas. Göres anmälan av bolag, andelslag, eller förening, skall även avskrift av dess stadgar därvid bifogas.

Om skyldighet att till införande i handelsregister anmäla firma gäller vad därom är särskilt stadgat.

9 §.

Näringsidkare, som inrättar avdelning eller filial på annan ort, än den, där hans huvudrörelse är belägen, skall anmäla härom hos vederbörande myndighet på den ort, dit avdelningen eller filialen förlagts, och tillika uppgiva, vem som kommer att förestå denna rörelse samt var huvudrörelsen bedrivs. Lag samma vare, där den, som icke är i Finland bosatt, härstädes inrättar avdelning eller filial av sin utom landet bedrivna näringsrörelse.

Skall näringsrörelse förestås av annan än den, vilken anmälts såsom rörelsens innehavare eller föreståndare, bör anmälan göras därom, på sätt tidigare är sagt.

I de uti denna paragraf omförmälda fall är rörelsens föreståndare skyldig att på rörelsens vägnar svara i rättegång, som av rörelsen för-
anlades.

10 §.

Den, som upphör med utövande av näring, bör hos den i 6 § omförmälda myndigheten därom göra skriftlig anmälan.

11 §.

Över anmälan bör vederbörande myndighet inom en vecka utfärda bevis.

12 §.

Uppbördsman eller förvaltare av statens eller landskapets medel, all-

män åklagare, tjänsteman eller betjänt vid tullverket eller polisinrättning, må icke idka sådan näring som förutsätter anmälan. Detta gäller även make eller maka och omyndiga barn till sådan befattningshavare, såframt icke vederbörande myndighet prövar, att den avsedda rörelsen icke står i samband med makens eller makans, faderns eller moderns tjänstebefattning.

Befinnes det nödigt att utsträcka förbud, som i 1 momentet stadgas, till andra i statens eller landskapets tjänst eller befattning anställda personer, må bestämmelse därom utfärdas i administrativ väg.

3 kap.

Om försäljning från fordon och om gårdfarihandel.

13 §.

Den, som på grund av anmälan idkar handel med livsmedel, kan av landskapsstyrelsen, där ortsförhållandena giva därtill anledning, på ansökan för viss tid meddelas tillstånd att på landet sälja livsförnödenheter från fordon eller farkost. Avser tillståndet handel med dylika förnödenheter enbart på arbetsplats, må det kunna meddelas jämväl den, som eljest icke idkar handel med livsmedel. Meddelat tillstånd må, när anledning därtill förekommer, återkallas.

Vid ansökan om tillstånd, som i 1 momentet nämnes, bör tillika uppgivas, vilka förnödenheter sökanden skall försälja, så ock de orter, på vilka handel skall bedrivas, orten, från vilken den idkas, ävensom beskaffenheten, storleken och utrustningen av de transportmedel, som därvid skola användas.

Tillståndsresolutionen bör innehålla noggranna föreskrifter beträffande i 2 momentet nämnda omständigheter. Tillstånd må ej meddelas utlänning.

Transportmedel må ej användas vid försäljning, innan detsamma för ändamålet godkänts av hälsovårdsnämnden i den kommun, utgående från vilken handeln idkas.

Vad ovan i denna paragraf är stadgat inskränker ej allmogen och innehavare av lägenhet på landet enligt 20 § i denna landskapslag tillkommande rätt, ej heller undergår därigenom ändring, vad angående handeln med vissa livsmedel är stadgat.

14 §.

Om i 13 § avsedd handel skall göras anmälan, såsom i 9 § 1 mom. sägs.

15 §.

Tillstånd att på landet från gård till gård för försäljning kringföra för allmän handel lovgivna varor kan beviljas finsk medborgare. Sådant

tillstånd sökes hos landskapsstyrelsen med bifogande av utredning över att sökanden uppfyller de i 6 § nämnda villkor ävensom av läkare utfärdat sundhetsbevis.

Landskapsstyrelsen pröve i varje särskilt fall, huruvida ansökningsen må bifallas eller avslås.

Bifalles ansökningsen, utfärde landskapsstyrelsen tillståndsbevis till bedrivande av sådan gårdfarihandel, dock icke för längre tid än ett år i sänder.

Fisk samt växt- och trädgårdsprodukter får finsk medborgare, som åtnjuter medborgerligt förtroende, till salu kringföra på landet med tillstånd av polismyndigheten på sin hemort.

16 §.

För inkomst av sin näring skall gårdfarihandlare erlægga kommunalskatt, till den kommun, varest han har sitt bo och hemvist, eller, om han icke äger sådant i Finland, till kommun, vilken han uppgivit såsom sin huvudsakliga uppehållsort.

17 §.

Utövare av gårdfarihandel skall medhava och på anfordran av vederbörande polis- och kommunalmyndighet uppvisa sitt tillståndsbevis.

18 §.

De närmare föreskrifter, som angående kontroll över gårdfarihandel kunna befinnas erforderliga, utfärdas genom landskapsförordning.

19 §.

Överskrider gårdfarihandlare honom enligt denna landskapslag tillkommande näringsrättighet, kan honom beviljat tillståndsbevis återkallas av landskapsstyrelsen.

4 kap.

Särskilda bestämmelser.

20 §.

Utan hinder av stadgandena i denna landskapslag äger allmogen och innehavare av lägenhet på landsbygden rätt att utan särskild anmälan själva eller genom andra såväl i stad som på landet till salu hålla allt vad från deras lägenheter erhålles eller vad de eller deras husfolk genom hemslöjd tillverka.

21 §.

Vill den, som är förlustig medborgerligt förtroende, vinna rätt att utöva näring såsom i 6 § är stadgat, ansöke därom i stad hos magistraten och på landet hos landskapsstyrelsen samt bilägge ansökningsen utredning därom, att han eljest uppfyller de i 6 § stadgade villkor.

Nämnda myndigheter äga att, sedan stadsfullmäktige eller kommunal-

styrelse avgivit infordrat yttrande över ansökningen, därtill efter omständigheterna meddela bifall eller avslag. Bifall till ansökningen må dock icke innefatta rättighet för sökanden att i sitt arbete hålla omyndiga eller lärlingar.

Har den, som idkar näring på grund av anmälan, blivit förklarad förlustig medborgerligt förtroende, åligge honom, där han vill fortsätta sin rörelse, ansöka om rättighet därtill i nu föreskriven ordning.

22 §.

För handeln på torg, gåtor och vägar samt i hamnar och på andra allmänna platser lände vederbörligen fastställda ordningsregler till efterrättelse.

Särskild avgift för denna åt allmoge och innehavare av egendom på landet utövade handel på allmänt försäljningsställe får fastställas endast om därvid användes stånd, disk eller avskild försäljningsplats, i vilket fall härför stadgade avgifter böra erläggas till kommunen eller annan innehavare av försäljningsplatsen.

Genom vederbörligen fastställd ordningsföreskrift kan nödigbefunnen inskränkning av återförsäljares rätt till uppköp av lantmannavaror påbjudas.

23 §.

Envar försäljare av livsmedel är skyldig att underkasta sig de bestämmelser, som för åstadkommande av en ordnad kontroll meddelas i landskapsförordning eller kommunala ordningsföreskrifter.

24 §.

Magistraten och länsmännen skola föra särskilda förteckningar över anmälningar och meddelade tillstånd till utövande av näringsyrke ävensom anmälningar om upphörande därmed samt förvara de till dem i sådana ärenden ingivna intyg. Av förenämnda förteckningar böra erforderliga avskrifter eller utdrag årligen inom januari månad avgiftsfritt tillställas kommunernas taxeringsnämnder.

25 §.

Den, som utövar näring utan att därförinnan hava gjort föreskriven anmälan eller utan att hava utverkat sig tillstånd därtill i de fall, där sådant erfordras, eller ock överskrider den näringsrätt honom enligt denna landskapslag och särskilda föreskrifter tillkommer, straffes med böter. Idkas näring i strid med 3 eller 4 §§, vare straffet minst etthundra dagsböter.

Dessutom föreslår utskottet lika vördsamt,

att landstinget ville uppdraga åt landskapsstyrelsen att utarbета och till landstinget inkomma med för-

-11-

slag till sådana tillägg till förordningen den 2 maj 1895 angående handelsregister samt om firma och procura samt lagen den 5 april 1930 om stiftelser, att vederbörande registermyndigheter åläggas att vid behandlingen av registreringsanmälningar rörande i landskapet Åland verk samma företag pröva, att näringsidkare, som anmälan avser, äger i självstyrelselagens 4 § stadgad näringsrätt i landskapet, för att i den ordning självstyrelselagens 15 § föreskriver genom regeringens försorg föreläggas Finlands Riksdag.

Mariehamn den 15 mars 1956.

På lagutskottets vägnar:

Jan Erik Eriksson
ordförande

Axel Kuffschnoff
sekreterare.

Närvarande i utskottet: Jan Erik Eriksson, ordförande, Nils Dahlman, Paul Påvals, Rickard Lindroth och Helge Klingberg.